

VARNIST!

Keypid tær vorur, id virkaðar verða í landinum, og eisini tygum hjálpa til at, Føroyingar gerast sjálvbjargnir.

SANDØYAR MARGARIN er føroyskt arbeiði fyri føroyskan pening.

Sækketvistlærred 48 Øre

Et Parti svært, ubleget realiseres mindst 20 m. samme Kvalitet 125 cm. bred 96 Øre pr. m. Ubl. Skjorter 200 Øre i lille og middel Størrelse, stor 225 Øre, svære uldne Herresokker 100 Øre, svært ubl. Flonel 70 cm. bred 65 Øre pr. m. Viskestykker 36 Øre. Vaffelhaandklæder 48 Øre, kulørte Lommeterklæder 45x45 cm. 325 Øre pr. Dus.

Fuld Tilfredshed eller Pengene tilbage. Forlang illustreret Katalog. SÆKKELAGERET, Sct. Annæ Plads 10. København K.

Vejen til
en virkningsfuld
Reklame

gaar gennem en Annonce i

„Føroya Social-Demokrat“.

„Føroya Social-Demokrat“ har vundet Indpas hos det store, jævne Publikum.

Det er derfor i Deres egen personlige Interesse at benytte „Føroya Social-Demokrat“ til al Avertering i Fremtiden.

Udpankning.

Det bekendtgøres herved, at udestaaende Restancer af Kommuneskat for Januar og April Kvartal d. A. af Fogden er godkendt til Inddrivelse ved Udpankning, og at denne vil blive paabegyndt uden videre Varsel.

THORSHAVNS BYRAAD, d. 19. Aug. 1929.

SKANDINAVIEN AMERIKA LINIE

Eneste direkte Ruter
fra København til
Amerika og Kanada.

Regelmæssig Afgang fra København og Oslo flere Gange om Maanedene.

Ingen Pasvisering til Kanada.

Familier med tilstrækkelig Kapital samt unge Piger til Husarbejde kan sikres Arbejde i Canada umiddelbart efter Ankomsten.

Skriv til Agenten:

H. C. Müller, Thorshavn, eller

Passager-Afdelingen,
Kongens Nytorv 8, København K.

Gerid so væl at spyrja eftir

Sandoyar

MARGARIN

frá Skálavíkar Margarínvirkni

Hevur tygara keypmáður tað ikki, gangið so yvur um breytuna til hana hann man helst hava tað.

Til Canada

med
Cunard og White Star
Linien.

Alle Oplysninger ved
Jens av Reyni,
Thorshavn, eller

C. Mogensen,
Nyhavn 1,
København.

Føroysku sigarettirnar eru gjordar av besta virginia-tubbakki. Tær eru bæði betri og nogv størri enn allar útlandskar, sum í Føroyum eru seldar til sama pris.

„Okkara“ Toiletsæber mildeste og behageligste.

P/F SKIPAFELAGIÐ FØROYAR

TÓRSHAVN

TELF.: 171 & 209 — TELEGR.: SKIPAFELAGIÐ

Føroyskir keypmenn eiga at flyta
sitt góðs til og frá Danmark við

Tjaldrinum

og til og frá Onglandi við

Havhestinum

Allir Føroyingar, id ferðast til Danmarkar, eiga at nýta „Tjaldur“ og harvið styðja føroyskt framtakssemi.

Greinligari frágreiðu við at venda sær til

P/f Skipafelagið Føroyar,
Tórshavn.

Alle bør bruge:

„Rita“ Sæbespaaner.

Skrubbifon „R. A.“

„Tjaldur“ Sæben.

„OKKARA“ Toiletsæber.

De bedste. De færreste. De drøjesto.

Hvør vinnandi maður Hvør vinnandi kvinna minst ein lut í Sjóvinnulánsgrunninum.

Givið út av socialdemokratiskum felegum.
Blaðstýrari: M. S. Viðstein.
Prentsmíðja „Føroya Social-Demokrates“, Tórshavn.

vinnur arbeiðarin ikki, uttan hann gongur saman í politisk feleg, sum eru sjálvbjargnir og agiterar sum sovörðin.

Lassalle var sjálvur hin besti agitator, sum til var, hann kundi við orði sínum vekja frælsiskensurnar í barni arbeiðarans, so at tað gav afturljóð sjávt hjá teim dolskastu.

23. mei 1863 var hitt allmennu týska arbeiðarafelagið stovnað við Lassalle sum formanni. Fyrsta mál á stevnuskrá tess var, at fremja javnan og beinvegis allmennan valrætt. Um hetta mál tykja at hava verið samráðingar millum Lassalle og Bismarcks sama heystið. Bádúr, hvør frá sínari síðu, vildu starvast ímóti teim „frælslyndu“ (liberal), t. v. s. pengamannalokkurin, og við at gera valrættin allmennan, vónaði Lassalle við rættum at fáa meirilutan millum arbeiðararnar. Bismarck vónaði og heldur ikki við órætti, at arbeiðararnir og bóndurnir á landsbyggðini vildu styðja aðalin og kongavaldið, so at teirra stemmur í sínari tíð kundu vendast ímóti borgaraskapinum, tá tað ný týska keisaradómið skuldi verða sett á stovn, og so var eisini. Í 1867 framdi Bismarck hin allmennu valrættin, og tað eydnaðist honum í royndum at hera stemmutolini sum skjóldur fyri sær á sínari politisku leið.

Burtur úr ráðgerðum millum hesar báðar mótsætingar kom einki royndarverk, og longu 31. august 1864 doyði Lassalle, útmóddur og slitin bæði til kropis og sálar. Hann fall í holmgongu móti óvini, id hevði egga honum.

Tann parturin av javnaðararvsluni, sum Lassalle hevði skapt, var nú eina tíð stjórnaður av einum ungum lógfróðingi, *Schweitzer, Wilhelm*

Liebknecht var í 1864 við til at stovna felagsblaðið „Der Sozialdemokrat“, sum Marx og Engels eisini lóvuðu at styðja; men brátt visti seg her somikil ósemja, at samarbeiðið brast. Lassalles eftirmenn vildu framvegis søkja sær studnað hjá Bismarck til frama fyri arbeiðaraflokkin, men Liebknecht helt eins og Marx, at einki gott kundi koma burtur úr tilíðm sampakki við javnaðarflokksins sonnu fjandar.

Tann eldhugi, Lassalle hevði vakt á brósti arbeiðarans, doyði tó ikki útaftur, og Liebknecht gavst ikki á hendur at halda fram tær reinu hugsjónir javnaðarmanna. Í 1866 gjordust *Bebel* og *Liebknecht* oddmenn fyri einum nýggjum flokki, sum neyván kann eiga navnðið javnaðarflokkur í sínari byrjan; men sum tó innan skams broyttist til ein rættan javnaðarflokk. Í 1869 var í Eisenach stovnað ein samskipan, eitt týskt socialdemokratiskt arbeiðarafelag, sum vanligast var nevnt „Die Eisenacher“.

Nú vóru í Týskalandi tvær javnaðardeildir: *Eisenacharar* og *Lassallar*, munurin teirra millum stóð meira í framferðini enn í tilíðanini. Lassallarir vildu fremja ein realpolitik og gera bráðfengis sáttmálar við hvønn sum helst annan flokk fyri at fáa fram eitt ella annað mál; meðan Eisenacharnir einans vildu nýta ríkisdagin til ein røðarapall, har teir á allmennum stað kundu virka til frama fyri javnaðarhugsjónunum. Aftaná 1871 vóru hesir báðir javnaðarflokkar noyðdir at ganga saman í ein. Henda sameiningin fór fram 1875, og frá tí degi stendur javnaðarflokkur Týskalands sum ein makt, id Bismarck bæði roknar við og óttast.

Tað, sum hevði tálmað arbeiðaraflokkinum

ein góðan vøkstur í Týskalandi sum Onglandi, var tað sama sum hevði givið Bismarck eina stokkuta vón um, at hin allmennu valrætturin skuldi vera honum og junkaraflokkinum til frama, nevniliga tað, at Týskaland enn var eitt bóndaland og ikki eitt verksmiðjuland eins og Ongland; men so ovut tað tykist, so var Bismarck sjálvur atvoldin til, at grundin gleið burtur undan hansara egnu vón. Tann tollpolitikkur, sum Bismarck framdi, hjálpti eisini dúgliga til at fremja verksmiðjudriftina í Týskalandi, og tær fimm milliardirnar (tá ein ævintýrlig peningamongd), sum Týskaland fekk í bardagasekt frá Frakklandi 1871, settu krónuna á verkið og gjordu Týskaland til ta kapitalistasamfelag, sum er besta gróðralendi fyri socialismuni. Í 1867 høvdu báðir arbeiðaraflokkarnir tilsamans bert 55.000 stemmur, men í 1874 var talið vaksið til 351.000. Tá mistu junkaraflokkurin og Bismarck vónina um at vinna av arbeiðaraflokkinum, og nú vildu teir bert knasa hann; men eisini í hesum metti Bismarck megi sína ovsmá. Ein rørsla, sum veksur upp av náttúrligum atvolum, er í roynd og veru ein náttúrukraft, sum ikki letur seg benda. Socialisman í Týskalandi var vaksn upp sum ein náttúrlig andstøða til kapitalismuna, og hon kundi tí ikki víkna, meðan hin styrknaði; men kapitalisman sat við stjórnarvaldinum.

Í 1878 byrjaði Bismarck opnan og harðligan bardaga ímóti hinum sameinta javnaðarflokkinum. 19. oktober kom hin fyrsta sonevnda undantokulóg, hvarvið tað m. a. var arbeiðarunum haunað at hava politisk feleg.

Hendan undantokulógávan herjaði í mong ár hitt týska ríkið sum ein drepsótt, nýtt av aftur-